

ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΡΙΜΕΣ

Δειλινὰ δάκρυα σιάζετε μάτια ὄνειροπαρμένα
μηδ' ἓνα μίλημα ἔρχεται νὰ σπάσει τὴ σιωπὴ,
καὶ ἄνθια ποὺ δὲ βλαστήσανε σιὰ σύγνεφα σπαρμένα
μὲ τὴ δροσιὰ τοῦ ἀπέραντου σιὰ φύλλα τους νωπὴ.

ᾠ νὰ φτεροκοποῦσα ἄργὰ σιὸν ἀέρινοὺς μπαξέδες
θησαυριστῆς τῶν βραδιανῶν οὐρανολουλουδιῶν,
γιὰ νὰ σὲ θάψω πίκρα μου σὲ πλήθια μενεξέδες
ποὺ εἶναι βαθειοὶ σὰ θάλασσεσ καὶ σὰν ψυχὲσ παιδιῶν

Καὶ νὰ μὴ σπαταλεύεσαι ποτὲ ξανθὸ γλυκόφως
μέλι γιὰ τίς ἀπόκρυφες λαχτάρεσ τῆσ καρδιᾶσ,
ἀπὸ τὴν ὀρθρινὴν χαρὰ ποὺ ὡσ πλάνη λυώνει ὁ ζόφος
ὡσ τῶν πουλιῶν τὸ νάρκωμα καὶ τὸ ἄστρο τῆσ βραδιᾶσ.

Σὰν ἑκατὸ χρονῶ κρασι βαριὰ κατασταλάζει
σιὸ ἄδεισ ποιῆρι τῆσ ψυχῆσ τὸ χινοπωριανὸ
τριαντάφυλλο ποὺ αἱμάτωσε· τίποτα δὲν ἀλλάζει
γιατὶ πεθαίνει ἓνας καημόσ, σὲ γῆ καὶ σὲ οὐρανό . . .

Ἐπὸ τοὺσ δύο ποιὸσ λαχταρᾶ νὰ θάψει τὸν καημό του
σιὸ φέγγοσ τοῦ ἄλλου; ποιὸσ ξυπνᾶ σιὴν πορφυρὴ ἄμμουδιὰ
τοὺσ γλάρουσ συντροφεύοντασ μὲ τὸν κρυφὸ παλμό του
σὰ νὰ κρατᾶνε σιὸν ἄφρο μιάν ἄκλαυτη καρδιά;

ᾠρα μου ν' ἀποξεχαστῶ καὶ σιὴ χρυσὴ σου σκέπη
φερμένο ἀπὸ ἄγριον ἄνεμο, γεράκι, νὰ σταθεῖ
τὸ κουρασμένο μου ὄνειρο, καὶ μιὰ τὸ φῶσ νὰ βλέπει
καὶ μιὰ νὰ κλείνει τὰ φτερὰ γιὰ ν' ἀποκοιμηθεῖ . . .